

Sygn. akt IV CNP 60/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 maja 2012 r.,
w sprawie z wniosku U. K.-Z.
przy uczestnictwie B. Z.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 marca 2015 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego
w I. radcy prawnemu A. K. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset)
złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług
tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu U. K.-Z. w
postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w B. w wyniku apelacji wnioskodawczyni U. K. – Z. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w I. wydane w dniu 6 lipca 2011 r. w sprawie o podział majątku w ten tylko sposób, że zasądził od wnioskodawczyni U. K. – Z. na rzecz uczestniczki postępowania B. Z. kwotę 112 561 zł w miejsce uprzednio przyznanej kwoty 154 150 zł. W pozostałym zakresie oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.

Od wyroku Sądu drugiej instancji wnioskodawczyni U. K. – Z. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania skargi wymienione wyczerpująco w art. 424⁵ § 1 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z dnia 1 stycznia 2006 r., III CNP 21/05; z dnia 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnieniu tego oświadczenia przez

powołanie i przedstawienie dowodów bądź innych środków, nawet nieuznawanych przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05; z dnia 12 listopada 2013 r., V CNP 2/13; z dnia 23 stycznia 2015 r., II CNP 37/14; z dnia 5 marca 2015 r., II CNP 53/14). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie wyводу wskazującego na czas powstania szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC, nr 7-8, poz. 141).

Skarga wniesiona przez wnioskodawczynię nie spełnia tak rozumianego wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Obowiązkowi wykazania szkody nie czyni zadość oświadczenie skarżącej, że szkoda powstała w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia i polega na zasądzeniu od wnioskodawczynie kwoty 112 561 zł oraz wszczęciu przez uczestniczkę B. Z. postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w I. Nie uprawdopodobniają wystąpienia szkody - jej rozmiaru, rodzaju, czasu powstania i związku przyczynowego pomiędzy wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą - powołane przez skarżącą dowody, tj. decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 23 marca 2013 r. o waloryzacji renty informująca, że przysługujące wnioskodawczynie świadczenie zmniejsza się z powodu egzekucji sądowej oraz wydruk z przeglądarki ksiąg wieczystych z dnia 18 lutego 2014 r. zawierający wpis ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji. Poza tym trzeba podkreślić, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem szkoda spowodowana wydaniem wyroku musi istnieć w chwili wniesienia skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110; z dnia 18 grudnia 2013 r., IV CNP 43/13; z dnia 23 września 2014 r., II CNP 18/14).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu w sprawie stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 15, § 6 pkt 6, § 12 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).